

gaaer det, at Vedkommende, der blev anlagt, blev det just fordi han stiftede Gavn — det var idetmindste Grunden til Anklagen. — Og de, som stiftede Gavn, ville nu blive dømt efter Bestemmelser, der i dette Tilfælde naturligtvis aldeles ikke ere anvendelige; thi, da efter Anordningens Hovedmænting kun de Dvaksalvere, der stiftede Skade, skulle straffes, saa burde jo de Dvaksalvere, der stiftede Gavn, derimod have Belønning. Jeg skal derfor selv, da den høitærede Minister velvilligt har indrømmet, at det kan være flere Aar, inden den nedsatte Commission bliver færdig med sine Arbejder, og det altsaa vil være flere Aar, inden Rigsdagen kan faae bedømt disse Arbejder, og da der i den Tid kan blive dømt mange af de Dvaksalvere, der stiftede Gavn, og meget ofte derfor blive taffede i Aviserne (Jeg er f. Ex. ofte mange Gange af Folk bleven tilbudt en saadan Tak i Aviserne, men jeg har frabedet mig den), tillade mig, for at raade Bod paa, at man for en saadan Sags Skyld omsider kan komme i Tugthuset, at fremkomme for Thinget med et Tillæg til denne Lov angaaende de deri indeholdte Straffebestemmelser.

J. Petersen: Efter hvad den ærede sidste Taler bemærkede, er det jo vistnok overflødig for mig, at tage Ordet; men jeg skal dog tillade mig at understøtte hans Udtalelser med et Exempel hertil af min egen Erfaring, fordi jeg derved troer at kunne bevæge den ærede Justitsminister til ikke saameget at modsætte sig et saadant Lovforslag, naar det maatte blive indgivet, og Thinget maatte være villigt til at gaae ind derpaa; thi det er vist, at dersom den ærede Minister skulde ville lade Sagen beroe, indtil Sundhedscollegiet bliver færdigt med sine Arbejder, vil det være lang Tid, inden disse Straffebestemmelser blive forandrede, og der er vistnok mange af dem, hvis Forandring ikke godt kan taale Opsættelse. Det Exempel, som jeg, som sagt, vil anføre, er følgende: Det blev for et Par Aar siden af Districtslægen i hvert District paalagt, at Areladning ikke maatte finde Sted uden med hans Attest. Denne Anordning blev forhandlet i det Sogneforstanderskab, hvoraf jeg er Medlem. Der var i Sognet en Mand, der havde en fuldkommen Dygtighed til denne Forretning,

men formedelst der var en Fordemoder, der var ansat til at udføre saadanne Forretninger, — hvilket hun dog ikke ret godt kunde — blev det ham forbudt, og det alene, fordi hun ndstillede dette til Districtslægen. Min Sognepræst og enkelte Medlemmer af Sogneforstanderskabet vare nu af den Mening, at det var deres Pligt, strengt at paasee, at Anordningen blev overholdt, hvorimod jeg var af den Mening, at det var bedre at see igjennem Fingre dermed. Nu skulde det saaledes træffe, at kort Tid efter sit Sognepræsten om Natten et aoptektigt Tilfælde, og nu maatte han netop søge Hjælp hos denne Mand ved at lade sig aarelade. Han erklærede selv for mig, at Lægen, der senere blev hentet, havde sagt, at Areladningens Udførelse havde været særdeles heldig. Jeg haaber, at disse simple Bemærkninger maae bidrage til at godtgjøre, at i mange Tilfælde Forandringer i Lovgivningen, hyad jo forøvrigt den ærede Minister selv erkjendte, ikke taale Opsættelse, men at der, derimod, fordres en snarlig Reform.

Mowrad. Jeg troer, at de Herrer, der angribe Frd. 5te Septbr. 1794, have overseet, at der ogsaa er Bestemmelser, hvorved saadanne Mandes Duelighed, som her omtales, kan blive anerkjendt; saaledes staaer der f. Ex. med Hensyn til Areladning i § 6: „Skulde Noget, som ikke er egentlig Læge, have erhvervet sig udmærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden Deel af Lægekunsten eller i at helbrede en eller anden Sygdom, da kan han, naar han med Amtmandens og Physici Vidnesbyrd godtgjor at besidde fornævnte Egenskab, vente igjennem Cancelliet at erholde Tilladelse til at praktisere.“ Dersom der nu er Medlemmer her i Thinget, der søle sig generede ved denne og andre Anordninger, og ville betjene sig af den anviste Vej i § 6, saa ville vistnok en Deel af de Ulemper, der trykke dem, derved falde bort.

Jøvrigt vil jeg ansee, det for meget hensigtsmæssigt, om den høitærede Justitsminister, da han selv anerkjender, at Straffebestemmelserne trænge til en Revision, ikke vilde lade sig afholde af sine Betænkkeligheder, men fremkomme med et Forslag i denne Henseende. Der er jo en Mængde Straffebestemmelser, der ere blevne